

המכללה האקדמית נתניה

36377

מדור בחינות

לפני התחלת הבחינה אנא קרא בעיון את ההוראות ומלא את הפרטים בכתב יד ברור:
(שם לב, מחברות הבחינה נסרקות למאגר נתונים. יש להקפיד שלא לקפל / לתלוש / לכתוב בצבעים)

מרצה נכבד!

יש למלא את הציון ע"י השחרת המשבצות המתאימות, זאת בנוסף למילוי הציון במספר. במקביל יש לדאוג להעביר את טופס הציונים למדור בחינות.

מחברות המשך חייבות להיות מונחות בצורה עוקבת מתחת למחברת הראשית.

תאריך בדיקה _____

חתימת המרצה _____

ציון	אחדות	עשרות	מאות
1	☐	☐	☐
2	☐	☐	☐
3	☐	☐	☐
4	☐	☐	☐
5	☐	☐	☐
6	☐	☐	☐
7	☐	☐	☐
8	☐	☐	☐
9	☐	☐	☐
0	☐	☐	☐

Handwritten marks: '105' in the top row, '5' circled in row 4, and 'מספר' written vertically next to rows 5-6.

שנה"ל - תש"ע

סמסטר ג מועד 1c

ביה"ס משפטים מס' הקורס 1-220

שם המרצה דר' שרון ויגין FGJ

שם הקורס משפטים אנפ'

מבחן חלק

תאריך הבחינה 22.6.2011

1. על הנבחן להבחן בחדר בו הינו רשום.
2. בהגיעך לאולם הבחינה - הנח ליד המפקח על הבחינה חפציך האישיים הכוללים: תיקים, ספרים, מחברות ורשימות שונות.
3. אסור להחזיק בהישג יד חומר הקשור לבחינה/לקורס אלא אם הותר הדבר בכתב על ידי המרצה ורק בהתאם למותר.
4. מסור למפקח על הבחינה, תעודת זהות או תעודת סטודנט בתוקף.
5. היציאה מאולם הבחינות לכל מטרה שהיא אסורה בהחלט פרט לנשים בהריון ומי שברשותן אשור רפואי מתאים. נבחן היוצא ללא רשות לא יורשה לחזור ולהמשיך את הבחינה.
6. יש להשמע להוראות המשגיח, אסור לשוחח או לעזוב את המקום או את חדר הבחינה ללא קבלת רשות המשגיח. הפונה בשאלה או בבקשה ירים ידו.
7. תלמיד המקבל לידיו שאלון ואין בכוונתו להבחן, חובה עליו למלא פרטיו האישיים ע"ג המחברת. עזב התלמיד את האולם אחרי חלוקת השאלונים או לא מסר את מחברתו עד תום הבחינה או מסר מחברת ריקה דינו כדין נכשל.
8. קריאת השאלון מותרת רק לאחר קבלת רשות המשגיח.
9. יש לכתוב את התשובות בדיו, בכתב ברור ונקי על עמוד אחד של כל דף. אין לכתוב בשוליים. הכותב טיוטה יקדיש לה את הצד הימני של המחברת ואת ההעתקה הנקיה יכתוב בצד השמאלי. את הטיוטה יש למחוק בהעברת קו. אסור לתלוש דפים מן המחברת.
10. עבר הנבחן על תקנות הבחינות, תשלל ממנו הרשות להמשיך בבחינה ויועמד לדין משמעתי.
11. משך זמן הבחינה מצויין בראש השאלון. עם הודעת המפקח כי תם הזמן, על הנבחן להפסיק את הכתיבה, למסור את המחברת עם השאלון למשגיח ולצאת מאולם הבחינה.

בהצלחה

אין לכתוב מעבר לקו האדום משני צדי הדף.

יש לכתוב את הבחינה בעט (כחול / שחור) בלבד.

107761312

107761312

107761312

1) אגדה 1 (סעיף א) - כיהוי המעשה (פוזאני: גיטות הרישיון המקורי של מחזיק הרישיון ע"י מענה רשות העתיקות. הזל הפוגע הוא רשות העתיקות. ישנה העתיקות היא זל שטאונ מוכהק משום שהיא מחזיקה בסמכות שנמסרה לה בחוק. משום שמדובר בזל שטאונ אז חלים על הזל הזה כללי המשפט המנהלי. רשות העתיקות היא תאגיד סטאטוטורי (ציבורי), התאגידים הסטאטוטוריים הופדו ממדינת ישראל ויש להם אישיות משפטית שקבוצה בחוק.

סמכות השיפוט: ע"פ ס' 15 (ד) (ב) לחוק יסודי: השפיטה כ"ל מוסמך לתת צווים מרשויות המדינה, מרשויות מקומיות, גלופים ולאנשים אחרים הממלאים תפקידים ציבוריים ע"פ קין. רשות העתיקות היא זל הממלא תפקיד ציבורי ע"פ קין ולכן אכ"ל יש סמכות. ישנה סמכות מקבילה גם למהמ"ט לענינים מנהליים. אכ"ל יש גם סמכות מכות ס' 15 (ג) לחוק יסודי: השפיטה שמפקר עם סעד אמען הצדק - כ"ל יפעים את סמכות זו במקרים חריגים מאוד של תריזה מסמכות או פזיה הכללי הצדק הטכני (ורק במקרה בו אין סמכות למהמ"ט אחר).

אגרות הוסף: ניקיון כפיים - לא נוכח מקביל מצב שמישהו יסתר מידע/לא יגעה את כל המידע שברשותו. אנו דורשים קטר ישיר בין חוסר ניקיון הכפיים לבין נשאו העתירה. במקרה שמינו הרשות תסען שמחזיקי הרישיון היו אלא ניקיון כפיים משום שהסתירו ממנה מידע חיוני (חוקר ההגניות של האוצר דנתי כסוף השאפה כי שכתתי מהנניס אור זה פה) אויגור הממצאים בחפירה זכות העמידה - זה תקין, מחזיקי הרישיון הם בעלי אינטרס אישי וישיר. יהוי - אין לנו מידע על שיהוי, סביר להניח שהם עתרו בזע שהפקחים הזיעו ולכן אין שיהוי.

סמכות מנהל הרשות שביטט את הרישיון המקורי: מנהל הרשות ביצע שינוי של המעשה המנהלי, הוא החטיט אכ"ל את הרישיון שהוצנע ע"י קוימו התפקיד. הסמכות משנות החטטה מנהלית משה או מכות סמכות פרטנית (היא אור חוק ספציפיות) או מכות סמכות כללית ס' 15 לחוק הפרטניות. שינוי או תקון המעשה המנהלי חייב מהעשות באותה דרך בה התקבשה ההחטטה המקורית, ע"פ חוק העתיקות מנהל הרשות צויק להתיעץ עם המועצה הבואו מהכריע בהקשה ארישיון, סביר להניח שההחטטה המקורית ניתנה לאחר היוועצות עם המועצה וע"פ ס' 15 זה אומר שמנהל הרשות חב בחובת היוועצות עם המועצה כטרם הוא מכ"ל את חידוש הרישיון. בהנחה שמנהל הרשות הפר את חובת היוועצות התוצאה היא כטמור יחסית של ההחטטה המנהלית, רק אז האזור הפאז של ההחטטה. אם מנהל הרשות היה מקביל את אותה החטטה לא לאחר שקיים את חובת היוועצות בפין - אנחנו לא נכ"ל את הפזיה השטטוטורית. כשמענים מעשה מנהלי, ההחטטה השנייה חייבת מקחת בחשבון את קיומה של החטטה קודמת. בהמ"ט יכול מהחטיט שההחטטה החדשה לא תקביל ע"פ שיקולים של הסמכות האוצר והאינטרס הציבורי. (זכות הטיעון) (תיקון בהמשך)

במקרה שאנו מקוברים בחיפוש רישיון כלומר אמתיקי הרישיון יש כבר הסתמכות ואכן שינוי המצעה
 המינהלי צריך להיות מסיבה טובה. האם מנהל הרשות חורג מהנחיות? יש את ההנחיות של
 המועצה (החלטה מס' 522) אשר קובעת שלא ינתן כל משקל אשיקוים הפגיעה ברגשות הדת.
 מתעלמת השאלה אם כלל ההסדרים הראשוניים, פלג רוביניטטיין-כשהמחוקק נתן לרשות שלטונית
 סמכות כללית, חזקה שהוא לא התכוון שהרשות הצאה תנהל כמחוקק, הוא לא התכוון
 להסמיך אותה לקבוע את ההסדרים הראשוניים. ישנם מהותיים של השופט חשין שהחלטת
 כלל ההסדרים הראשוניים, במקרה שאנו נתן לומר שלא מקובר בהסדרים ראשוניים, מקובר
 המקינות כשעיר של הרשות, כלומר מקובר בהנחיות. המועצה קבעה הנחיות, מקובר
 בהנחיות עצמיות. הכלל הוא שהנחיות חייבות להיות למיטות, אם ההנחיות קשירות או
 זו כבישת שקל, מהנחיות ניתן אסוות. קביעת הנחיות הן מכוח סמכות עצר, כפי שהרשות
 תוכח אסוות מההנחיות נפרשת הצדקה עניינית וסבירה, ישנם שיקולים שבהמשך שוקם
 כפי שהחסיט האם שהתיר את הסטייה. במקרה שאנו ספק אם ניתן להגיד שההנחיות של
 תקינות, בהנחיות המועצה יש כבישת שקל, המועצה לא יכולה להחסיט שלא ינתן כל
 משקל אשיקוים הפגיעה ברגשות הדת, סובר הציבור מחייבת בכל מקרה אשיקוים או
 כל השיקולים הרלוונטים ואבצע אופן. יכול להיות שאובר הציבור כן תחייב שקיפת שיקום
 רגשות הדת. הנחיות המועצה צריכות להיות למיטות, במקרה שאנו אכן מנהל הרשות
 סטה בעצמו ממקינות, הוא כן מקח בחשבון שיקולי פגיעה בדת ואכן החסיט אכסל או
 ברישיון בהחלטה של מנהל הרשות מהווה סטייה ממקינות (בהנחה והנחיות המועצה תקינה), בל"ג
 יכול להתיר את הסטייה עפ"י השיקולים הבאים: מהות הסטייה היא מהימיה, מקובר הסטייה
 ניכרת, מקובר בסטייה מהנחיות עצמיות (עם זה בהמשך מקם, אעזומ סטייה מהנחיות הרוכיות)
 ובג"פ יבקוק האם המקינות מקומות. אפסתי, מחתחמה בג"פ יחסיט שהנחיות המועצה אינן
 תקינות משום שהן מהוות כבישת שקל.

האם ההחלטת המנהל היה תקין? צריך לבקוק האם כללי הצפק הטבעי התקיימו במהלך ההחלטת.
זכות הטיעון- במקרה זה התראים של זכות הטיעון מתקיימים: יש פגיעה באינטרס מוגן של
 מחזיקי הרישיון, קיומה של פגיעה ישירה וממשית. החריגים של זכות הטיעון לא מתקיימים
 פה. מנהל הרשות שלח מכתב למחזיקי הרישיון ומאחר והם לא השיבו הוא שלח את רישיונם.
 ספק אם זכות הטיעון התקיימה. מנהל הרשות היה צריך לעשות הכל על מנת שאפשר
 למחזיקי הרישיון שהעצמות את טענותיהם, זכות הטיעון יכולה להיות בכתב/בעל פה, זה
 שהם לא הגיבו למכתב ההתראה לא אומר שאפשר אכסל את רישיונם מבלי ששמע אותם.
 יכול להיות גם שמנהל הרשות החסיט אכסל אופי לפני שלח את מכתב ההתראה ואז
 זה אומר שהוא לא היה פתוח בנפש חפצה לבקוק את טענותיהם של מחזיקי הרישיון.

ORIGINAL
01361106

שק"צ המנהל - על ההחלטה הראשונה אין מידע, מכך ארון נשקף המנהלי שהופעל בהחלטה השנייה (ביסוס הרישיון). תחילה מנהל הרשות היה צריך למפור את כל השיקולים המהותיים - שיקולים שיש בהם מהשפיע ממשי על ההחלטה שתתקבל. מאחר מכן מנהל הרשות היה צריך למיין את השיקולים שיקולים מרכזיים ושיקולים משניים. בשלב א' מנהל הרשות היה צריך לשקול את השיקולים המרכזיים באבד ביחד עם שיקולים של עקרונות יסוד של השיטה (כאשר מוקבוצה ה'), שצדתי השיקול המרכזי של מנהל רשות העתיקות צריך להיות שיקול של השיטור וקר האורטאולוגיה (ביסוס הציקה ההיסטורית של העם היהודי אמונתו). אם מאחר שקיזח השיקולים המרכזיים ביחד עם עקרונות יסוד של השיטה מנהל הרשות היה מביע מסקנה שיש צורך פעולה אחת בה צריך לפעול, שם הוא היה צריך לעבור והוא היה צריך לחבר מחבר את הרישיון. אם בשלב א' מנהל הרשות מביעה מסקנה שיש כמה דרכי פעולה בהם צריך לפעול אז הוא יכול לעבור לשלב ב' שזהו שלב שקיזח השיקולים המשניים. במקרה שמנו עולה שהשיקולים שמנהל הרשות שקל הם שיקולי בגישה ברזשות דת ושיקול קואליציוני. השיקול של בגישה ברזשות דת עלה בפס"ד תורב במקרה שמנו מדובר ברישיון תפילה בירושלים, ירושלים זו עיר עם אוכלוסיה דתית רבה ומכך אולי נכון שיקול אור שיקול הפגיעה ברזשות דת, אך במקרה זה מדובר בשיקול משני, רק אם מנהל הרשות שקל את השיקול הזה שמא הגיע מסקנה שיש צורך לנקוט בפעולה אחת (במסגרת השיקולים המרכזיים) אז רק אז זה תקין שיקול אור הפגיעה ברזשות הדת. בענייני נכונה שמנהל הרשות נתן משקל חסר לפגיעה ברזשות הדת (סבינות ומידות יפוני בהמשך). בנוסף מנהל הרשות שקל שיקול קואליציוני, בפס"ד מטריאס הת"תסו ששיקול הקואליציוני כשיקול צר, שדגור ד"ר וינטל השיקול הקואליציוני הינו שיקול כללי מקבוצה א' כמאר שיקול משני ואז גם פה רק אם בסלב א' מנהל הרשות הגיע מסקנה שאין תוצאה אחת בה צריך לפעול, אז מנהל הרשות יכול לעבור לשיקולים המשניים ולשקול גם את השיקול הקואליציוני.

כמוכן שיש גם מבין את התשלית הצובעתית שהייתה לפני מנהל הרשות. המבחנים שיש מבין כפי מבחון האם הייתה מרשות תשלית צובעתית הולמר נקבעו בפס"ד וינטל:
איוסל נתונים - אונתנו קורטים מהרשות מאמר סביר באיוסל נתונים, בהחלטה הסעונה מומחיר מיותר נפרט פנייה מומחה, במקרה שמנו מנהל הרשות שקל שיקולי בגישה בעת על סמך משל שהעלו גורמים חרדים, גורמים חרדים אינם מומחה, שצדתי מנהל הרשות לא בעל כפין משום שהומחה אינו מומחה סביר - לא מדובר בכלל במומחה, זהו בסה"כ גורמים חרדים. מנהל הרשות היה צריך מבנות מומחה ולבקש חו"ד. מבחן השינוי שצדתי (סימן הנתונים) - גם אם מנהל הרשות לא ביצע סימן נתונים, זה לא מבטל את

Port, com
m. 10/11

החמטתו הביעה שם שיקולים זרים, אלא תהיה סטייה מחזקת הכשרות והיבוק נכס הוונתה. (14)

מבחן אמנות הנתינים (סינון מומת מהימנות) - קצה של גורמים חרדים זה אלא משהו

שנשות סבירה הייתה מסתמכת עליו (נכס ה'לאו' המנהגית הסבירה) פס"ג אנסקי. אלא

הוכח כאן ממצא מעבר לכל ספק סביר. (14) מבחן הנאיות המהותיות - האם רשום סבירה על

סמך הנתינים הנאספו הייתה קובעת ממצא. אצתי, על סמך תש של גורמים חרדים שם

במקום קברים יהודים - על סמך זה נעבד רשום סבירה אלא הייתה קובעת ממצא.

בבינות - אצתי במקרה שטנו מדובר בחוסר סבירות קיצוני, מנהג הישוג נתן משקל יתר

משקולת הפעולה ברשומת הדת והשיקול הקואליציוני באופן שמעוות את ההחמטה כק

שניתן לומר שאף רשום סבירה אלא הייתה מקבילת את ההחמטה הזו. מדובר במקרה שטנו

בסביבות מנהגית, מדובר במקרה קף - הצדפת שיקול משני על מרכזי, ברור מהמקרה

במנהג הרשום הצדף שיקולים מטניים (פגיעה ברשומת הדת, שיקול קואליציוני) על פני שיקול

מרכזיים כמו חשיבות החפירות ארכיאולוגיות מחקר הארכיאולוגיה. אומנם בתחום המנהגי

מתחם הסבירות רחב ובג"ל אלא ישם את שיקול שטנו על פני שיקול הרשום, אך אצתי

במקרה שטנו ההחמטה של מנהג הרשום חורגת ממתחם הסבירות.

מיציות - בדיקים את האמצעי שבו חרה הרשום כדי ששורת את אותו שיקול מרכזי שהרשום

אמונה עליו. (14) מבחן האמצעי הממלאים - יכוח מהיות שהאמצעי כן ישיג את המטרה, אך

הבעייתיות היא שהרשום אינה יודעת אם יש שם קברי והוקיר משום שאינה אוספה מספיק

נתינים. במישה ואכן יש במקום קברים אצ האמצעי כן ישיג את המטרה ואלא מדובר באמצעי

בשתי הובן באופן קיצוני (פס"ג מוראר, פס"ג אבו מסינס). (14) מבחן האמצעי שבפיעתו פחותה -

במנהגי מתחם המיציות מתרחב, במקרה שטנו יכוח מהיות שאין אמצעי שבפיעתו פחותה,

אך שפני שבנתינים באמצעי שם ביטוח רישיון חפירה יש שודא שאכן יש קברים יהודים

במקום. (14) מבחן האמצעי המיצית-נכק מוש תועלת. הרשומת הרותה תועלת שם חוסר

בפגיעה ברשומת הדת ושטירת הסטאוס קוו בעניני דת געצומת אלא העבך הינו זקוף,

יש נכק בחקר הארכיאולוגיה. אלא בטוח שהתועלת עושה על העבך במקרה הזה.

נטישת הסמכות על הש"ר - מכוח ס' 34 מחוק יסודי: הממשלה שר הממונה על ביצוע

שם חוק יכוח מיטוס סמכות הממשלה / מעין שיפוטית, ואם אין כוונה אחת

משמעות מן החוק. במקרה שטנו הש"ר נכס את סמכות הרשומת (נטישה חיסרת מהיות

מפורסמת) הרשומת הינה תאגיד סטאטוטורי, עושה הטאסה האם שר הממונה על ביצוע

שם חוק יכוח מיטוס את הסמכויות שם תאגידים סטאטוטוריים? אין על כך הוכחה מוחלטת

בפסיקה. יש אמרת אצב שם השופט ברק בפס"ג הרצועה מאיכות השלטון, האמרת אצב

אומרת שטר אלא רשאי מיטוס את הסמכויות שם תאגידים סטאטוטוריים. יש פה כוונה שם

C.G. G. N.
N. S. N.
S. S. N.
N. S. N.
N. S. N.

60+5

הכנסת לעצמאות אנטיגו של אותם תאוגידים. העובדים של התאוגידים הם עובדי צבא ומאן
 עובדי מפנה. אין הכנה בפסיקה האם שר יכול לטואל את לוסמנויות של תאוגידים ציבוריים.
ביתו המקרים בהם אפשר לטואל סמכות של תאוגידים סטאטוטוריים: (1) עבד כמה הפרדה
 התאוגיד הציבורי הוא משיקולים של יעילות או משיקולים מהותיים של עצמאות, במקרה שאין
 את רשות העתיקות הפרדנו כי כנראה אנחנו רוצים כמה שבחור התערבות של פוליטיקה
 במתקן, יש שיקולים מעורבים של יעילות ושל חופש המתקן. (2) מהו הפוטנציאל לסיכום
 מפניגו הממשלה בפעולת התאוגיד- חפירה במקומות רגישים זה בעייתו ומכן הפוטנציאל
 לסיכום המפניגו הוא לכוה, שמכן ניטה שכן אפשר נטישה ע"י שר.
 הניסוח צריכה להיות מעניין מסוים או שתקופה מסוימת.

תוצאות הפגמים - ההסכמה יכולה להיות מאטה או חלקית. בהסכמות יחסית בע"פ בעצם
 לא מוכן לעצום עניינים כנגד הפרת החוק, ואם הוא דן בכך ומחליט שיש משוה נזום,
 הוא מנחה את הרשות המנהלית. במקרה שאין לדעתו בע"פ זריק מהחלטתו על הסכום
 מאטה ומאן יחסית (מנסה את החלטתו או חידוש הרישיון).

סעיפים - לדעתו בע"פ זריק את סעיף קונבנציונאלי כמזמר מכסה את החלטת הרשות
 ומתחזיר את העניין לרשות של זריכה מקביל החלטת חפשה, ומנסה את החלטת השר
 משום שאין מניחה שמשך מאן הייתה סמכות לטואל סמכות מוטוגיד סטאטוטורי.
חובת ההגנה של האוצר (בע"פ קונטרס) (שבתו להכניס את זה בתחמת הסאטה)

לפי הסדרה של הרשות שמחזיקי הרישיון הסתירו ממנה מיצע חיוני אוזות הממלאים בחפירה,
 עזמה שאם חובר ההגנה של האוצר, בעניין זה יש 3 גישות: (1) למנהל - מטיח חוקר
 הגינות הידית כלומר, ראוי שהאוצר יבנה לרשות מיצע מהותי, השיקולים שהכריע האם
 חובר ההגנה של האוצר מחייבת גלגול מיצע: (2) למנהל המיצע, (3) כניה של האוצר לרשות.
גישה 2 - ברק: במקרים מסוימים יש להכיר בחובת הגינות קונקרטיים אך מאן חובר
 הגינות כללית - כאשר מקובר המיצע שדרוש שהוכנת הגשתית העובדתית.

גישה 3 - תשין: מאן מטיחים חובות עם הפרט, ואם החוק. הרשות מכוח סמכות העצר יכולה
 שדרוש מיצע מהאוצר - כל עוד זה מאן מיצע שבועה בזכות יסוד.
 אין בסאטה פרטים על המיצע שהיה חסר ומכן אין לא יבנה מהחלטת האם חובר
 ההגנה מחייבת את גילוי המיצע ע"י מחזיקי הרישיון.

באטה 1 (סעיף ב) (1) בהמ"ט השלום מוסמך שרון הסענות נצי חוקיות ביטוח הרישיון המקורי
 ע"י המנהל ונגד חוקיות הענקת הרישיון החדש ע"י השר מכוח ס' 76 לחוק בתי המשפט.
 מאחר תקינת חוק בהמ"ט מענינים מנהליים, הסמכות שנטארה לשלום ולמחוזי היא סמכות
 הקיון בתקפה עקובה. בע"פ אלכסנדרוביץ, גם בהתיק בליזי, אם התעוררה פרק אנכה באטה

20

6) שהכרעתה ברורה, בהמ"ט ושאו מחריע בה אצונק אותו ענין. בהמ"ט השלום יכונ אכונ
בענין וימנהגי מנוח ס' 67 מחוק בתי המשפט (החנה אגרה במא). גם אם בהמ"ט השלום
יחזיק על הסמור ההחלטה המנהלית זה יהיה תקף כלפי אותם צפדים המבד ואם כלפי כל
העושים. בהמ"ט מסת"ג מתקופה עקיפה, תקופה ישירה הוא הפרק המכיל תקנות/החלטות.

2) השאלה מה הסיכויים שתופע קוקטרינת ה"הסמור היחסית" כלפי הנאשמים תמיה בשאלה מתי
בהמ"ט ירצה להיות נוקשה/להחמיר עם מי שבהר תקופה עקיפה: 10) ישנה עדיפות כלפיה
מתקופה ישירה. 11) ההחלטה המנהלית במקרה שמנו הייתה אוישית ואם נומה במחונות
מציבור נולדו. כשמקור ההחלטה אישית מצופה מהאדם שנפגע אמנות מתקופה ישירה ואם
מחנות ומהעלות את זה שהעיק הפעילי. במקרה שאנו מחזיקי הרישיון ינאים מטעון שהם כן
פנו ישירות אשר ופלאו על פי היתרו של השר. 12) הסדר ספציפי מתקופה ישירה בחוק המסמיק
במתנה שמנו החוק קובע פרוצדורה מתקופה החוק (עור), ישנה פרוצדורה ספציפית ומחזיקי
הרישיון אם פלאו אפיה, מחזיקי הרישיון יכלו אערוז על החלטת הרשות לפני ועדת העור
ואם החלטת ועדת העור נוגדת מערעור לפני בהמ"ט אענינים מנהלים. מחזיקי הרישיון אם
פלאו בקרב הנו ולכן הסיכוי שיקשיבו מטענות המנהלים שלהם בתקופה היא נמוך.

13) אינטרס ציבורי מיוחד נגד תקופה עקיפה - יש אינטרס ציבורי שמחזיקי רישיון שבוטש להם רישיון
החפיכה אם יפלאו בניגוד מחוק. במקרה שמנו זה קלוב בעייתי כי מחזיקי הרישיון חסכו שהם כן
פועלים על החוק (לפי היתר השר). 14) חומרת הפסד ונסיבות מיוחדות מפעלי המקרה שמנו
מדובר בפסד חמור של הרשות ולכן בהמ"ט יהיה מוכן שממוע את הטענות המנהליות בתקופה
עקיפה. 15) שאם 1 - הרשות חבה בחובת הצינות כלפי הפרט, אותה החובות הנצטרות
מחובת הוהצינות היא החובה אם מהעלות סיעונים שיש בהם חוסר הצינות. 16) פסד ברצאי, כאשר
כשר מנסה מהסתמק על סעויות שמה והרשות אם עשתה כלום כדי למנוע את זה - יש
גנה חוסר הצינות בסיסי. הרשות אם יכונה מטעון שהרישיון שניתן עלי שר אינו תקף ובכך
מהפוק אדם תם אם אעברין. ישנם מספר אינטרסים מעורבים: 17) האינטרס בשמירה על שמטון החוק
נבחן את חומרת הפסד המנהלי - במקרה שמנו מקור בפזמים חמורים פגיעה בלפק הטקטי וחוסר
סמכות ולכן ניטה מבטמור מוחלט. 18) היקף ההפרה - מקור כלפי מספר אנשים בודדים
ולכן ניטה מבטמור יחסית. 19) תגום המב בהפרה - הרשות פזעה בתום אם ולכן יש סיכוי שבהמ"ט
יפזיש בטמור יחסית. 20) המטכיות ההפרה - מקור במקרה חד פעמי, הפרת החוק אם צפויה אהמשיק.

הנטייה היא מבטמור יחסית. 21) הסתמכות צפדים תמי אם - מחזיקי הרישיון הסתמכו כבר על
החלטת השר - ניטה מבטמור יחסית. 22) העוול שנגרם אפרט - הפסד הוהיש אתוצאה הסופית, יש
סיבתיות עובדתית. 23) אפצתי, ישנו סיכוי גבוה שבהמ"ט יפזיש את קוקטרינת הבטמור היחסית ויקבע
שצונק העיק הפעילי ההחלטה יתעטט אפצתי לרועת רישיון חדש יהיו תקופה.

Research
+ ONCA

Mr. C
1000
1000
1000
1000

אגודה 2 - הוא הפועל הוא ממשיך ישראל, מקובר הוא שטחני מוקדן אשר כפול מכלל, יש

מכונת מכלל. עצמות 10 - עצמת השיתוף - השיהוי אויב"קטיבי אונתני בוחנים את האונטרסיים שנכדו

בתוצאה מחולל הזמן / ומאזנים אותם כדי להגיד אתגוצאה שהחמת את "טובת הכלל". ישנם

מקרים בהם האונטרס / השמירה שטחון החוק זוכר זמן בהמ"ט כן ידון בתוכנה על אול השיהוי

המתנה זמן רב עד שהגשם העתירה יכולה לשמח עם שיהוי סוב"קטיבי המתקיים כשיש

בתקופת ההמתנה לשמח עם ויתור על זכות (פס"ד נחום). מהחנת השיהוי האוב"קטיבי, שיעוי

המצב ארצה של צדדים שישיים עשוי מכסס את העצה (אנשים שכבר זכו הפרס כספי

והשתמשו בו). מנצי, האונטרס השיטחון החוק תומך בקיון בעתירה על אול השיהוי, מקובר

בהפרה בעצמ הקלף רחב (בכח האול), מתמשכת באופייה, אול שנקראה בתום זה.

עתירה כדמנית - צרכים אינשהו סכסוך קונקרטי, ואי אפשר להגיש עתירה נגד הפעלת מדיניות.

מאקרה הצה אפשר אולי להגיד שארכיאולוג יש פגיעה אישית כי לא זיכו אתנו הפרס זמן

10 אינה עתירה כדמנית. הסמנת תקציבים - במקרה שמינו מקובר בהחמטה שמזריכה הוצאה

מתקציב המדינה - ס' 54 לחוק יסודות התקציב, מכך הוראות כאזה לא יותקנו אלא אם

תוקצבו כחוק התקציב. במקרה שמינו אינה של הסמנה בחוק התקציב מתחום זה.

הפעלה מטובת אחר - בעניינו יש 2 קבוצות שוויון, השוויון בחסוקת הטבות נהגן ה-2

ששבים, בעניינו רמוןטי שלב א', שלב עיצוב קבוצות השוויון, השוויון החיצוני (פס"ד סיקולקני) שהשאר

את התפירות באזור יהודה ושומרון מחולל למעט הלכאים אפרס כספי. נראה כי צמצום מעט

הצבאים לא נעשה משיקולים עניינים, השיקול של המדינה שאין להשקיע באחרים שכבר עתה

ברור שיהיו בשטחי הרשות הפלסטינית הוא אינו שיקול ענייני, זהו שיקול זר שאין שיקול

אתנו. כמו כן, תיבחן סבירות שרטיט מעשי השוויון, האם ניתן משקל ראוי בחסוקת משיקול

של השגת השוויון התוצאתי (המטרה בהפעלה מנהיגית תכנית של הכחת של תחושג והגינוג

ואמון הציבור ברשויות), והאם ניתן משקל ראוי בחסוקת משיקולים אחרים שלא עיצוב קבוצה

נפרדת. יתכן וניתן משקל מוצמ משיקול שהאחרים האלה כנראה בעתיד יהיו בשטחי הרשות

הפלסטינית. אזה נוספת חשובה היא שאינה הפער הראוי בין הקבוצות (פס"ד סיקולקני), אצדני

הפער בין הקבוצות אינו מבוסס על שיקול ענייני והפער אינו סביר. אול אם נכון לייחס את

התפירות בקו הירוק לעומת התפירות ביהודה ושומרון, הרי פער של 100 מיליון יום הוא

במתי סביר. פעמים בב"פ - כפ"ד חוקה אישראל - אם המסקנה היא כי הפרס ניתן במסר סמכות

אז הארכיאולוג לא יכול לזכות בעצמו הפרס, וכא שהוא יכול להקט הוא סעד שלישי שיביא

לביטול הפרס לאחרים. אם היתה סמכות והפגם הוא בשק"ד שיצר הפגיעה, הרי שאנו במצב

ההפגיעה ה-3, הסעד השגדתי הוא החזרת ההחמטה לעשות כדי שתחליט מחדש, אלא אם סבור

בהמ"ט כי הוא כשיר להכריע בשאלת החלוקה הראויה (פס"ד ד.ל.א.).

"הסמנת יחסים" ביחס אישית כספים שהוצעו כפרז אול אם יקבע כי הפרס הכספי נית

Vertical line on the left side of the page.

שאזו כעין, יתכן כי תסו"ג הבטחון נכח ההסתמכות של צדדים אישיים תמימה (הכספים
כבר הועברו מאנשים והוסקעו בפעולות חבירה נוספות). מדעתי נכון שבג"ל יחזיק את האזות יחסית
הכספים שהועברו לא יוחזרו, ואם הרשות תצטרך לקבל החלטה חדשה על בסיס שיקולים צנינים.

ט

